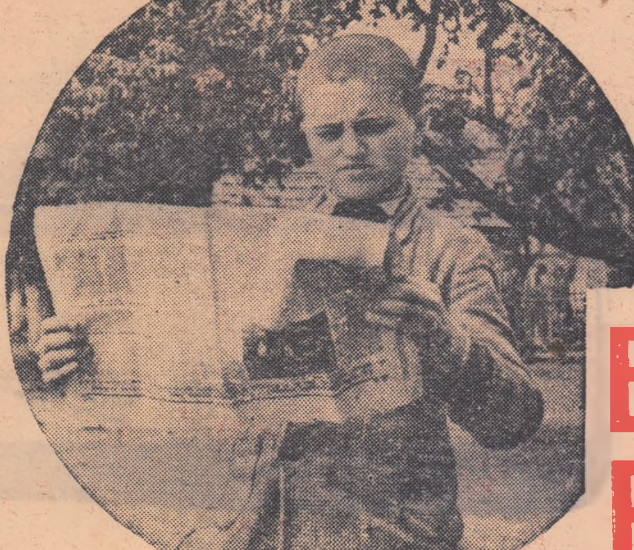
Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VIII nr. 39 (599) * miercuri 15 mai 1957 * 4 pag. 15 bani

Din examene

EXAMENELE POT VENI

Venind pe drumul prost bătucit care duce de la gară spre comună, l-am zărit pe Marin Călin cu oile, pe cîmp. (Că-l cheamă așa, vă dați seama, am aflat mai apoi).

— Mi se pare, cavalere, că azi te vei duce la școală „tobă" de carte!...

Băiatul m-a măsurat cu privirea, gîndind, probabil: „Ce-o fi vrînd de la mine?" apoi m-a întrebat de unde-s.

— Ia, un cetățean... de-aci, de prin Titu!

Dar, uitîndu-se și la tovarășul meu de drum, care ținea pe după umăr cureaua unui aparat foto, Călin a ghicit:

— Mi se pare că... Dar, dacă nu vreți să-mi spuneți, tot una-i; cu lecțiile neînvățate, însă, nu mă duc eu la școală. Am mai citit aseară, azi dimineață — devreme — mi-am scris și — după cum vedeți (și Călin trase de sub dînsul o tașcă de stofă cu cărți) — nici acum nu-mi pierd timpul. Numai că adineauri dădusem o raită să mai strîng oile, să nu se depărteze...

*

După masă, prima oră la clasa a VII-a a fost aceea de matematici; iar primul băiat scos la tablă a fost... Călin! (Să-mi fie cu iertare, dar „îi făcusem bucata"! Il rugasem pe tovarășul profesor Filipescu să-l asculte mai întîi pe Călin)...

Lecția la zi: combinații de mediane, mediatoare... etc. O lecție nu prea simpatică — asta-i părerea mea — dar necesară totuși — asta-i părerea... generală!

...Și, cu toate că lecția fusese predată numai cu o zi înainte, Călin ieși învingător în lupta cu MN, OM și alte „emenuri" și „omeuri...! In cîteva minute, m-am lămurit deplin că Marin Călin e om de cuvînt, că nu mă mințise cînd dimineață, pe cîmp, se lepădase de afirmația mea că s-ar duce la școală nepregătit. Așa-i Călin (după cum mi-au spus și colegii): face el ce face și... împacă și școala și familia, pe care o ajută în multele treburi gospodărești de primăvară....

In recreație, am avut o întrevedere foarte scurtă cu Alexandru Voicu, președintele detașamentului și, de două săptămîni, utemist.

— Ei, ce zici, tovarășe președinte, o să luați examenele?

— O să le iau!

— Ei, păi nu numai dumneata... ci clasa în general!

— Da, tovarășe, și clasa!...

— Care din noi ar dori să rămînă repetent?! intră în vorbă și Marin Pantazi. Eu unul... n-aș mai dori lucrul acesta...

— Adică cum „n-aș mai dori..."?

— Păi anul trecut... am rămas repetent...

Marin Pantazi a spus adevărul. Anul acesta el repetă clasa. Coleg de „suferință" cu Pantazi e și Paul Dumitrescu. Paul însă nu se omoară prea mult. „Fie ce-o fi, își zice el. Nu-i nici o grabă! Mîncare — berechet, de la părinți; haine — nu duc lipsă, că tot ei au grijă".

*

După ore, pînă seara tîrziu, cei dintr-a VII-a au rămas în clasă, la meditații. L-au rugat pe profesor și (deși locuiește la București) acesta a rămas totuși să facă meditație cu ei la geometrie și algebră. Au rămas toți. A rămas pînă și Voicu, deși el e primul din clasă. Voicu, de fapt, a rămas pentru că nu știe precis dacă subiectele, la examene, vor fi făcute de profesorii din școală — „atunci poate or fi mai ușurele"! sau sînt trimise de Minister — „atunci precis sînt cu încuietoare!".

La plecare, cînd m-am despărțit de copii, i-am mai întrebat așa, într-o doară:

— Ei, o să treceți toți la examene, băieți?

— „Da, tovarășe!" mi-au răspuns băieții, rîzînd și imitîndu-l pe Voicu.

...Și eu sînt sigur că băieții dintr-a VII-a, de la Titu-Tîrg, se vor prezenta bine la examene.

Emil EMANOIL

PRIETENI ADEVARAȚI

M-am gîndit să scriu ceva despre prietenie. M-am plimbat de-a lungul străzilor, să-i caut pe eroii mei. Mă așteptam să-i găsesc ducînd împreună un coș încărcat ori să-i văd într-o curte spărgînd lemne. Apoi am pornit către o apă leneșă în care sălciile își priveau trupul gol ars de soare. Nu erau nici aici prietenii mei. La Școala de 7 ani nr. 13 din Oradea, l-am întîlnit pe Tanc Florian, un tînăr care este instructor. El mi-a povestit:

„Intr-una din zile, în pauză, am intrat în clasa a III-a. Am observat că locul lui Ildico Ghenghe era tot gol.

— Tot mai e bolnavă colega voastră? — am întrebat eu.

— Da, tot bolnavă, mi-au răspuns copiii, apoi fiecare s-a grăbit să iasă în curte, să se joace.

Rămăsese în clasă un grup de care m-am apropiat căutînd să aflu dacă pe Ildico o ține cineva la curent cu lecțiile ce se predau în timpul cît lipsește.

— Da, noi ne mai ducem pe la ea — mi-au răspuns copiii.

Mie mi s-a părut acest răspuns cam într-o doară. Am hotărît să merg într-o altă pauză în clasa a III-a B ca să fac un apel celor mai buni la învățătură, să meargă pe la Ildico și să-i ducă lecțiile. Totuși în ziua aceea m-am luat cu alte treburi și am amînat pentru ziua următoare. Dar mergînd spre casă, am întîlnit-o pe mama lui Ildico. Am întrebat-o ce se mai aude cu sănătatea pionierei noastre. Mi-a răspuns că fetița mai are de stat în pat.

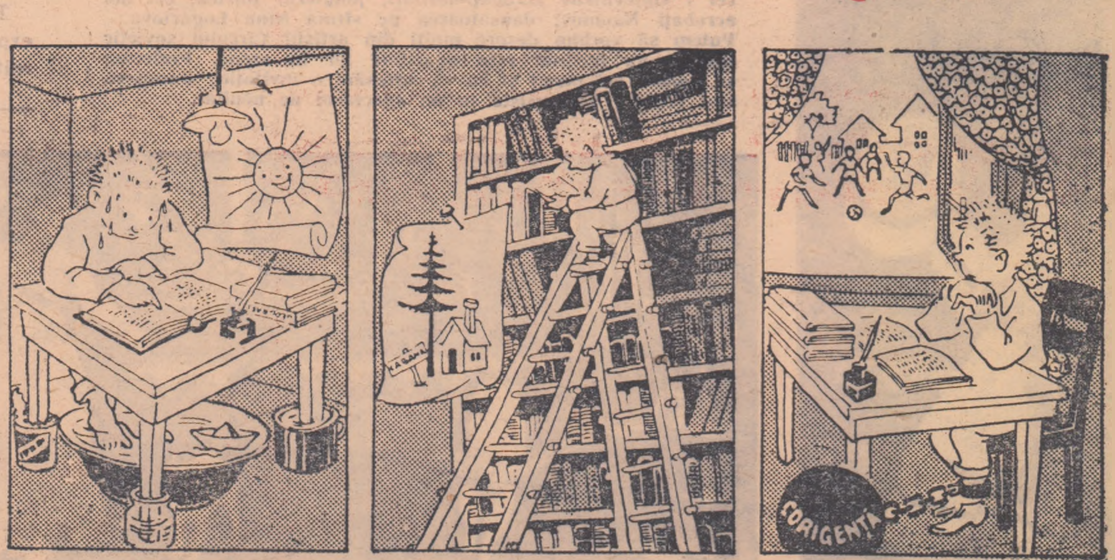
— Cît despre învățătură, cred că sînteți liniștit, îmi mai spuse mama. Ildico este la curent cu tot ceea ce se predă în clasă. In fiecare zi vin colegii ei și-i explică lecțiile.

Am fost foarte surprins. Vorbele mamei lui Ildico mi-au făcut mare plăcere. Mult timp după aceea m-am gîndit la prietenii lui Ildico. Ei erau prieteni adevărați. Au înțeles singuri ce au de făcut. Li s-a părut foarte firesc să meargă s-o ajute, fără să facă vîlvă în jurul acestui lucru, așa cum obișnuiesc alții.

I-am mulțumit instructorului și i-am făgăduit că voi scrie ceva despre prietenii modești și adevărați ai lui Ildico.

Elena DRAGOȘ

VACANȚA CORIGENTULUI

Va face „natație"... „alpinism!"... și alte jocuri, dar nu pentru el.

Bogăţia colectivei

Peste nesfîrşita bogăţie a colectivei, pămîntul, liniştea îşi cîntă cîntecul nestăvilit, mîngîiat de palmele albastre ale vîntului şi de aripile păsărilor. Mă înfioară atîta nesfîrşire şi-l întreb pe însoţitorul meu:

— Cît pămînt are colectiva?

— Păi vreo 1880 hectare. După cum vezi, anul acesta se anunţă o recoltă bogată. Vom avea griu din belşug. Timpul a fost favorabil şi muncile agricole de primăvară s-au desfăşurat mai bine decît în alţi ani. Am pregătit ogoarele din toamnă. Scutelnicu Ion, priceputul tehnician al gospodăriei, a întrebuinţat rama cu cinci brazde fără cormană, pentru ca umezeala să se păstreze în pămînt. Apoi anul acesta — pentru intîia oară pe pămîntul colectivei noastre — porumbul a fost însămînţat mecanizat. S.M.T.-ul ne-a dat foarte mult ajutor în privinta asta.

In drum spre sediul gospodăriei colective din comuna Gheorghe Lazăr, am întîlnit o imensă turmă de oi.

Colectiva are în prezent 1220 de oi. Baciul, un om foarte priceput, a obţinut merinozarea oilor. Stan Rugină, baciul, este îndrumat de profesorul doctor Popovici şi a încrucişat oi merinos cu spancă. Pentru treaba asta, el a primit adesea premii în bani.

Pe măsură ce mergeam, aflam tot mai multe de la însotitorul meu. Colectiviştii au însămînţat orez pe o suprafaţă de 40 de hectare. Anul acesta se vor mai adăuga încă 20 de stupi de albine celor 83 existenţi; grădina de zarzavat, cu o suprafaţă de 12 hectare şi livada de pomi fructiferi vor da colectiviştilor posibilitatea să valorifice pe piaţă marfă multă şi de bună calitate.

...Şi am ajuns în sat, o aşezare veche în care, în ultimii ani, au răsărit ca nişte flori mari, albe, o sumedenie de case ale colectiviştilor şi Căminul cultural, care poate găzdui 800 de persoane. Nu departe de sat, pe un loc înainte pustiu, se află grajdurile, magaziile, atelierele colectivei şi un saivan. Am făcut o vizită mînjilor care, datorită bunei ingrijiri, vor deveni armăsari neîntrecuţi la fugă, iar alţii buni pentru poveri. Rezemată de ţarcul viţeilor, se află bicicleta nouă a lui Ion Tarcoci, îngrijitorul. Viţeilor el le spune „copiii mei". Şi într-adevăr, îi îngrijeşte ca pe nişte copii şi-i răsfaţă chiar, cu mîncare proaspătă şi din belşug, cu mîngîieri duioase sub bărbie şi pe cornitele abia răsărite. La purcei era mare gălăgie. Se apropia ora prînzului. In maternitatea de scroafe, iarăşi gălăgie, dar pentru alte motive. Purceii erau selecţionaţi. Unii aveau să rămînă, alţii plecau a doua zi la tîrg. Ingrijitorii au avut mult de furcă pînă să-i cîntărească. Dar, în sfîrşit, toţi au fost cîntăriţi şi i s-a scris fiecăruia pe burtă, cu creion chimic, greutatea.

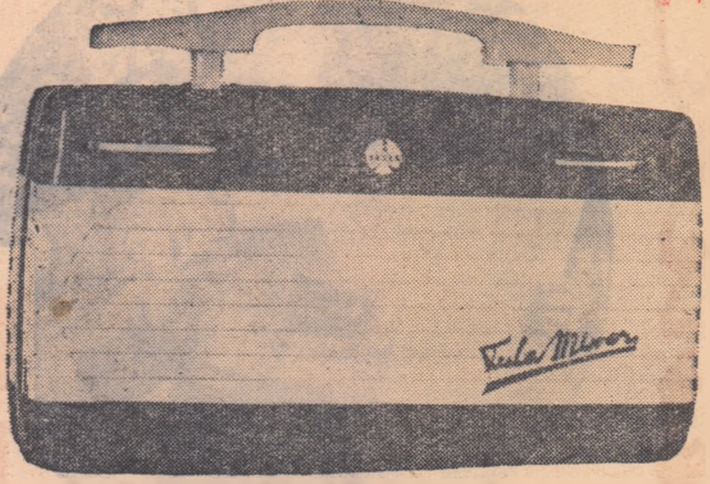
Am făcut apoi cunoştinţă cu noul „Molotov" al colectivei, un camion solid, care ne-a plimbat cîtva timp. L-am întîlnit pe colectivistul Gheorghe I. Drăjneanu, care lucrează cu toată familia lui, (are opt copii) în colectivă. El mi-a povestit că în anul 1955, anul cu recolta cea mai bună, a dus acasă la împărţirea veniturilor, zece mii de kilograme grîu, unsprezece mii de kilograme porumb şi patru mii de lei. Majoritatea colectiviştilor şi-au clădit case, şi-au cumpărat aparate de radio şi biciclete. Printre aceştia se numără Coman Mandache, Alexandru S. Muşat, Constantin Simionescu, Gheorghe Toader şi alţii. Pe mulţi care au şovăit un timp, aceste argumente i-a hotărît să scrie cerere, ca să fie primiţi şi ei în colectivă

Aşa s-a ajuns ca în colectivă să fie 245 de familii, de la 47 cîte au fost în 1950, la înfiinţare. De curînd în cinstea zilei de 1 Mai, au fost primiţi noi colectivişti; Ştefan C. Andrei şi Tudor Moroianu, oameni gospodari. Şi anul acesta întrecerile între brigăzi au dat rezultate bune. Brigada a doua, condusă de Petre G. Ion, a fost fruntaşă la însămînţat şi la recoltat. Petre G. Ion este cel mai bun dintre brigadieri. El vine cel dintîi la lucru şi pleacă întotdeauna cel din urmă. Seara, brigada lui îşi pregăteşte uneltele şi fiecăruia i se spune unde trebuie să muncească a doua zi.

Am plecat din colectivă pe înserat, cînd cineva nevăzut aprindea de după sticla cerului lumini albastre şi stele. In zare, din pămînt ieşeau aburi şi grînele vorbeau despre noua, uriaşa recoltă pe care o plămădea pămîntul colectivei.

G.A.C.-Maxim Gorki, raionul Slobozia

Elena ARGHIR

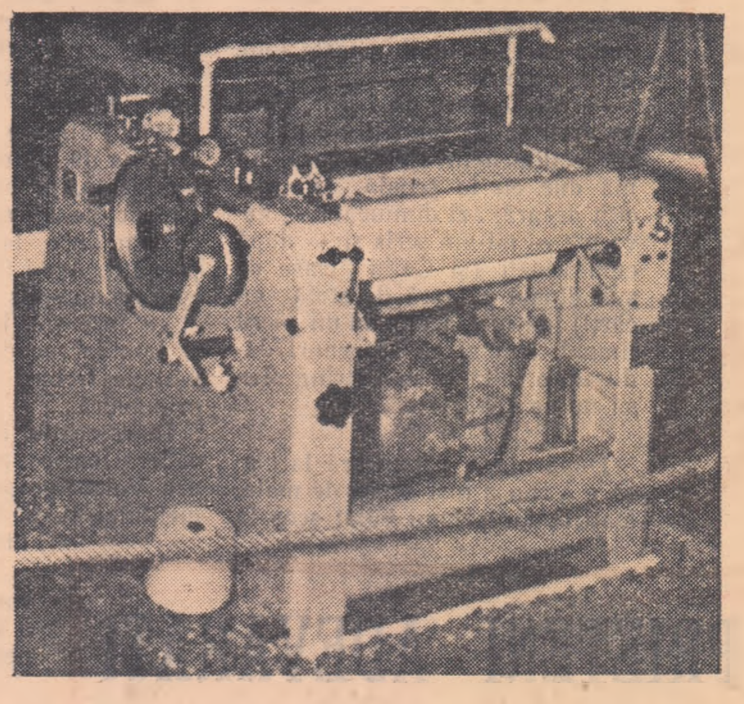

Expoziţia industrială cehoslovacă

Priviţi fotografia de mai sus. Ea reprezintă un frumos aparat de radio, de dimensiuni neobişnuit de mici. Are 25 cm lungime, 14 cm. înălţime şi 6 cm. grosime. E o jucărie? Nu. Audiţia e perfectă. Aparatul acesta este un „Tesla Minor" de mînă, care poate fi luat şi în excursii, căci nu cîntăreşte decît 1,500 kg.

In a doua fotografie puteţi privi un război de ţesut foarte ingenios construit. El are dimensiuni reduse şi lucrează fără nici un pic de zgomot. Nu căutaţi să distingeţi suveica, căci lipseşte. Acesta este un război de ţesut cu duze (funcţionează pe principiul reacţiei) şi lucrează cu 800 rotaţii pe minut.

La expoziţia industrială cehoslovacă deschisă de curînd în Capitală puteţi vedea încă numeroase exponate, care mărturisesc nivelul ridicat al ştiinţei şi tehnicii cehoslovace.

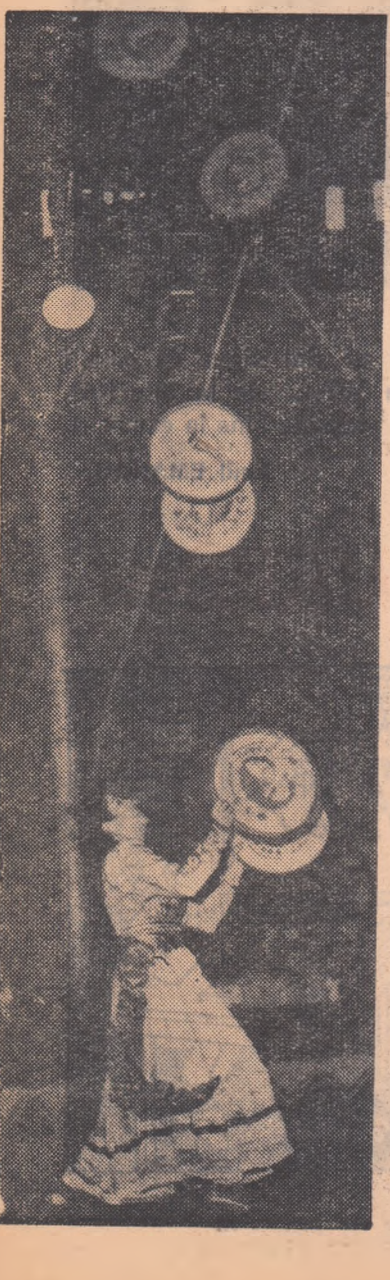

Invitaţie la circ

Nu zîmbiţi: căţeii pe care-i vedeţi în fotografie sînt binecrescuţi. Dresoarea Beliakova i-a învăţat să fie politicoşi şi să-şi însuşească unele deprinderi neobişnuite la aceste micuţe patrupede. Dacă Beliakova dresează cîinii, în schimb trio Rogalski dresează caii. Pe ei nu-i vedeţi în nici o fotografie însă vă asigur că spectacolul pe care ni-l oferă este deosebit de interesant. Iar jonglera ale cărei mişcări redau un dans armean este Nazi Şirai, artistă emerită a R.S.S. Armene.

Dar furaţi de dorinţa de a tălmăci fotografiile am uitat să vă spunem unele lucruri despre Circul sovietic care ne vizitează ţara. Mulţi din voi aţi citit pe străzile Capitalei afişele acestui circ. V-a mirat desigur laconica inscripţie: Kio. Cine este Kio? El este un celebru iluzionist, artist emerit al R.S.F.S.R., care împreună cu trupa sa formată din 30 de persoane prezintă excepţionale tablouri de iluzionism care stîrnesc uimire şi admiraţie. Dispariţiile şi apariţiile neaşteptate, metamorfozele cele mai ingenioase, provoacă ropotele de aplauze ale spectatorilor entuziasmaţi. Arta lui Kio nu poate fi comparată cu nici una din apariţiile de iluzionişti pe care le-am cunoscut pînă acum.

Sînteţi dornici desigur să aflaţi şi alte amănunte despre spectacolul circului sovietic. Vă mărturisim dificultatea în care ne aflăm: cu ce să începem? Ar merita să-i pomenim pe clownii Sereda şi Bogdanov. Clownii sovietici au un stil propriu, aparte. Ei nu posedă tradiţionala costumaţie, în schimb posedă un umor irezistibil. Putem să vorbim despre cei 7 Gojevnikov acrobaţi-săritori, jonglerul Kostea, cei doi acrobaţi Naumov, dansatoarea pe sîrmă Nina Logaciova... Putem să vorbim despre mulţi din artiştii Circului sovietic care ne-au încîntat prin apariţiile lor în arenă. Preferăm să punem aci punct şi să vă adresăm o invitaţie: duceţi-vă să-i vedeţi! Veţi asista la un spectacol de neuitat.

RADIO GLOB

● In marea sală centrală a muzeului Horniman din Londra s-a deschis o expoziţie cu obiecte de artă populară romînească. Expoziţia va rămîne deschisă 3 luni.

Toate obiectele expuse au fost dăruite muzeului de Institutul romîn de relaţii culturale cu străinătatea.

● In cursul acestui an se împlinesc 50 de ani de la moartea marelui nostru pictor Nicolaie Grigorescu. Consiliul de Miniştri al R.P.R. a hotărît comemorarea acestui eveniment. La Cîmpina se va ridica un bust al pictorului, iar în Capitală un monument. In luna iulie va fi organizată o expoziţie de pictură şi grafică. Se vor ţine conferinţe despre viaţa şi opera marelui pictor. Academia R.P.R. va institui o bursă, care va fi acordată unui pictor tînăr, ca să studieze în străinătate.

● Cunoscuta revistă italiană de specialitate „Minerva Medica" a apărut într-un număr consacrat în intregime medicinei romîneşti. Revista publică articole semnate de cercetători romîni din diverse domenii ale medicinei.

● Printre cele 30 de ţări care participă la Tîrgul Internaţional de la Poznan figureaza şi R.P. Romînă.

● Mesajul pe care preşedintele Consiliului de Miniştri al U.R.S.S., N.A. Bulganin, l-a trimis primului ministru englez a avut mare răsunet în Anglia. Exprimînd dorinţa poporului englez, ziarul „Daily Mirror" care apare la Londra a adresat o scrisoare lui Mc. Millan. In această scrisoare, care poartă titlul „Nu trebuie să pierdeţi această şansă!", se cere acceptarea propunerilor sovietice pentru dezarmare.

De la vorbă la faptă

Florica Dumitrache, preşedinta unităţii şi Stavilă Ion, secretarul U.T.M. din şcoală, ieşiră din cancelarie bucuroşi. Directorul fusese de acord cu propunerea lor de a transforma magazia de vechituri într-o cameră a pionierilor.

Fără să zăbovească, Florica, însoţită de un grup de pionieri, se duse la faţa locului, să vadă ce aveau de făcut. Uşa magaziei scîrţîi prelung, iar dinăuntru veni un miros greu. Erau aruncate acolo, de cine ştie cînd, bănci stricate, scaune rupte, paturi, găleţi, cutii turtite, sobe dărîmate, toate acoperite de un strat gros de praf. Prin colţuri şi pe tavan păianjenii îşi ţesuseră în voie pînze nesfîrşite.

— Văleuu, ce-i aici?! exclamă Coman Vasile.

— Tii, ce de vechituri!... Şi pereţii ăştia aşa dărîmaţi şi murdari...

— Ei, ce mai în sus în jos, spuse Florica, asta-i camera. O să avem mult de lucru, dar dacă o să punem toţi mîna, în cîteva zile...

Şi chiar în după amiaza aceea a început munca...

*

Au trecut doar două săptămîni de cînd m-am despărţit de pionierii din Săcel, şi iată că la redacţie a sosit o scrisoare. Cine o expediază? Stavilă Ion, fostul preşedinte de unitate, acum secretarul proaspeţilor utemişti din şcoală. Conţinutul scrisorii? Ei bine, dacă vă interesează, vi-l spun. Ne-a invitat să vizităm camera pionierilor.

Mînaţi de curiozitatea de a vedea cum arată acum fosta magazie, am pornit de îndată la Şcoala de 7 ani din comuna Săcel, regiunea Baia Mare.

Cînd am păşit pragul, în locul fostei încăperi prăfuite şi al păianjenilor de altădată, mi-a fost dat să văd o cameră mare, spaţioasă, strălucind de curăţenie. Pe pereţii proaspăt zugrăviţi erau prinse cele mai bune lucrări prezentate la concursul de desen ce avusese loc în şcoală. In partea din dreapta camerei, privirea mi-a fost atrasă de un panou mare, îmbrăcat în pînză albă, în jurul căruia se aflau steguleţele tuturor ţărilor participante la cel de al VI-lea Festival. In mijloc, pe un planiglob, şnuruleţe albastre [illegible]dicau drumul fiecărei ţări spre Moscova. Aici era colţul Festivalului, la care au lucrat Ardeleanu Gheorghe, Codreanu Lucreţia, Făgădaru Elena, Gaga Niculaie... O masă aşezată puţin mai în stînga, pe care se aflau zeci de scrisori sosite din diferite oraşe şi sate, reprezenta „colţul prietenilor dragi".

Multe, multe aş mai avea să vă povestesc despre camera pionierilor, despre meciurile de ping-pong care se desfăşoară pe masa primită în dar din partea utemiştilor din sat, despre întrecerile de şah care se organizează tot în camera pionierilor. Dintre toate însă, vreau să vă spun ce mi-a plăcut în mod deosebit: macheta satului, lucrată cu multă dibăcie de pionierii din şcoală...

Radu POPA

De vorbă cu cititorii

POŞTA SĂPTĂMÎNII — 8-15 mai 1957

Cred că aţi observat şi voi că nu ţin secret nici un lucru. Cînd am vreo veste mai importantă, v-o comunic imediat. Dacă fac cunoştinţă cu un prieten, vi-l prezint numaidecît. Rîndul trecut v-am spus că mi-e greu să-i văd pe toţi prietenii. De aceea unora dintre cei mai vechi corespondenţi ai gazetei le-am cerut să-mi trimită fotografiile lor.

Cristea Ştefan e în clasa a VI-a, Şcoala elementară din comuna Dîlga, raionul Lehliu, regiunea Bucureşti. **Multe scrisori am primit de la el. Aşa cum îl vedeţi, este inimos, plin de iniţiativă şi întotdeauna zîmbitor.**

La fel şi Străchinaru Petru, de la Şcoala medie nr. 3 „Costache Negruzzi" din Iaşi. **Aproape de trei ani ne povesteşte tot ce se întîmplă în unitatea lui.**

Şi acum, conform obiceiului, să răspund cîtorva şcolari mai grăbiţi.

Pionierilor de la Şcoala mixtă de 7 ani din comuna Traian, regiunea Bacău.

Iniţiativa voastră de a chema la întrecere toate unităţile din ţară să crească cîte 5—10 porumbei albi, în cinstea Festivalurilor raionale şi regionale, este foarte bună.

Minunat va fi în ziua aceea cînd sutele de porumbei îşi vor lua zborul din mîinile voastre. Tineri şi bătrîni îi vor urmări emoţionaţi. Sînt sigură că unităţile care vor afla de această chemare vă vor răspunde.

Pionierei Busuioc Angela, din clasa a III-a, Şcoala mixtă de 7 ani Cervenia, regiunea Bucureşti.

Sînt curioasă să ştiu care grupă va obţine mai multe gogoşi de viermi de mătase. Parcă văd că nici una dintre grupe nu se va lăsa cu una, cu două. Hărnicia voastră o să se vadă şi mai bine atunci cînd veţi preda rodul muncii voastre statului. Şi mai ales atunci cînd veţi depune suma frumoasă de bani la fondul Festivalului.

Pionierei Bieru Maria, de la Şcoala de 10 ani mixtă nr. 2-Craiova

Ne spui că ai făcut la club un colţ al Festivalului, unde ai pus diferite fotografii şi albume care oglindesc viaţa şi munca tineretului din ţara noastră. Ideea este minunată şi

CRISTEA ŞTEFAN

cred că nu va fi pionier sau şcolar care să nu vină la club să admire fotografiile sau albumele.

STRACHINARU PETRU

Pionierului Vasilescu Şt. Ionel, clasa a VI-a, com. Pleşa, raionul Ploeşti

Poezia „O zi de primăvară" pe care ne-ai trimis-o nu poate apărea din pricină că cele mai multe strofe sînt proză versificată, ca de pildă:

„După joacă orişicine.
Ştie că trebuie să-nveţi.
Toţi şcolarii harnici, frate.
Toţi şcolarii-aşa muncesc."

Nu te descuraja, însă. Mai încearcă. Voi fi bucuroasă să primesc noi şi — sper — mai reuşite versuri de la tine.

MARIUCA

Ce ai de gînd, Bologa?

Bologa nu-i primul la carte în clasă; nu-i primul, dar învaţă bine. Bologa e şi pionier, a primit cravata cu doi-trei ani [illegible] urmă. Pe atunci, o merita. Pe atu[illegible] Acum...

★

— Tovarăşă instructoare, Bologa azi...

Fetiţa tăcu. Se vedea după figura ei că e jignită, că-i este ruşine să repete ceea ce i-a spus Bologa.

— Bologa... m-a jignit... mi-a spus vorbe urîte

— Nu-l mai putem lăsa aşa, de capul lui. Ne jigneşte pe toţi... Injură urît, şi faţă de fete!...

Vorbise un băiat. Şi, după figurile celor adunaţi în jur, se vedea că nimeni nu-i de acord cu Bologa, că toţi sînt supăraţi de purtarea lui.

— Ar trebui să-i vorbim serios, într-o adunare de detaşament! Să nu creadă că-i vom permite să meargă la nesfîrşit cu obrăzniciile lui...

★

Nu i-a fost uşor lui Bologa Andrei să facă faţă colegilor, la adunarea de detaşament. Dar colegii n-au avut ce-i face: Bologa se căia, spunea — şi s-a angajat chiar! — că n-o să mai vorbească urît fetelor, că n-o să le mai trimită biletele cu vorbe de ocară, că n-o să-i mai înjure pe băieţi, că...

— Să-mi faceţi ce-oţi vrea dacă am să fiu nedisciplinat! — şi-a încheiat Bologa lunga cuvîntare de pocăinţă, Şi băieţii l-au crezut.

— Ei, să ştiţi că Bologa se face om de treabă! îşi spuneau ei, la sfîrşitul adunării.

★

S-a coborît alene, dinspre munte, înserarea — o înserare caldă, de primăvară.

De la Şcoala mixtă nr. 13, elevii au plecat de mult. Numai Bologa şi-a făcut de lucru cu te miri ce şi a mai rămas... o clipă! A rămas să înveţe? Nu ştiu...

Dar iată că, Bologa îşi ia ghiozdanul şi pleacă spre casă. Se pare că în astă seară are de gînd să meargă direct acasă. L-a tulburat, cumva, noaptea aceasta liniştită şi senină? E prima noapte senină şi caldă din primăvara asta. Poate ea, cu mîngîierea ei blajină, şi odihnitoare a potopit şi sufletul lui Bologa, predispunîndu-l la o gîndire mai adîncă, leacul — poate — al purtărilor sale dezordonate. Dar numai dezordonate?!

Iată-l, a ajuns acum în dreptul străvechilor locuinţe, zidite încă în timpul Mariei Tereza. Prin ani, furtuni şi incendii, locuinţele au supravieţuit. Aspectul lor închis însă, de cetăţui mici, predomină şi acum prin obloanele de lemn masiv, prin zidurile groase...

In faţa unei asemenea locuinţe s-a oprit din drum Bologa. Priveşte iscoditor în dreapta şi-n stînga: nimeni pe stradă. Andrei se repede la obloanele ferestrei şi începe să bată puternic. Bate de cîteva ori. Apoi stă şi aşteaptă. Iar cînd fereastra se deschide, sub ea, ghemuit, Bologa rîde ascuns de băbuţa mirată că nu zăreşte pe nimeni. Bătrîna închide geamul, cu gîndul, poate, să se culce. Dar „jocul" lui Andrei continuă. Bum! Bum!! Bum!!!... de nenumărate ori. Degeaba, bătrîna şi-a dat seama, probabil, cu cine are de-a face...

Bologa se înfurie: „Las' c-o învăţ eu minte!" se gîndeşte el. Şi hotărît să-şi îndeplinească ameninţarea, Andrei lasă jos ghiozdanul şi trage cu înverşunare crescîndă de jgheabul de scurgere, pînă ce acesta, cu un uruit asurzitor, se prăbuşeşte.

Din case, speriaţi, oamenii ies buluc.

— Ce este? Ce s-a întîmplat? — întrebările curg lanţ. Dar n-are cine răspunde. Liniştit, ca şi cum n-ar fi amestecat cu nimic în panica produsă, Bologa îşi vede de drum. Un tînăr de statură uriaşă însă îl ajunge din urmă. Tînărul e fecior de-al bătrînei: venea de la serviciu tocmai în clipa aceea.

— Ia stai, băieţel. Tu ai făcut isprava, nu ţi-i ruşine să fugi acum? Cum te cheamă?

Dar Andrei nu se pierde cu firea aşa, cu una cu două.

— Ia, ştii? ...De mine să nu te legi. Nu eu am fost, a fost altul... A fugit. Ce, eu?

Tînărul îl sfredeleşte cu privirea. Tare l-ar mai pune la punct pe zurbagiul ăsta, dar... Tînărul nu-i Bologa, e om cu judecată.

Bologa roteşte ochii speriat în jur, căutînd sprijin, dar privirile supărate ale celor adunaţi, deranjaţi de la masă, nu-i spun nimic încurajator. Se descumpăni şi, speriat de răspunderea pentru cele făcute, Bologa începu să se bîlbîie:

— Nu eu... Andrei Bologa... Dar nu mai fac...

— Inveţi aci, la nr. 13? veni neaşteptată, întrebarea tînărului.

— Da... Adică...

...Probabil numai frica l-a determinat pe Bologa să spună adevărul. Frica de tînărul cel înalt şi de privirile supărate ale celor din jur...

★

Şcoala a fost făcută de rîs! Şcoala!!

O bătrînică se strecoară sfioasă pe uşa cancelariei.

— Cu domnu' director...

A venit să se plîngă de Bologa. E mama tînărului din ajun.

Bologa a fost adus să recunoască şi să ceară iertare bătrînicii.

— N-am fost eu! susţine cu tărie Bologa. M-ai văzut dumneata? Şi se vîră arţăgos sub ochii bătrînei.

Neagă cu neruşinare. Acum nu-i mai este frică — bătrîna nu-i fiu-său!

— Nici nu vreau să discut!...

Bologa nu mai e cel de aseară, băiatul speriat. Joacă teatru acum. Face pe jignitul.

Bătrînei îi tremură bărbia. Are 70 de ani, dar atîta neobrăzare nu i-a mai fost dat să întîlnească.

— Eşti... eşti un păcătos, măiculiţă! izbucneşte ea.

★

Nu, bătrînica a greşit: Bologa nu-i un păcătos. Bologa e huligan. Un huligan de proporţiile vîrstei — Bologa e într-a VI-a — dar totuşi un huligan.

Andrei Bologa şi-a nesocotit colegii şi pe cei care au dorit să-l ajute şi a ajuns un huligan. Bologa ar fi primit pedeapsa legii, pedeapsă bine meritată de tulburătorii liniştei publice, dacă direcţia şcolii, colegii, nu şi-ar fi pus obrazul pentru el.

Bologa însă nu pare a dori să se îndrepte nici acum. A rămas acelaşi, indiferent faţă de îngrijorarea familiei pentru purtările lui, indiferent la ceea ce-l povăţuiesc colegii, profesorii.

Vreau să-l întreb aci, deschis, pe Bologa: Ce ai de gînd, băiete? Vrei să continui pe drumul greşit pe care ai apucat?

Ştefan ZAIDES

Maria Arsene

Intîlnire

Vagonul purta literele GR și cifra 156422 Avea dușumelele îmbîcsite cu var de la ultima încărcătură și era destinat să transporte 15 tone marfă. 10 cai sau 30 de călători Uneori trebuia să încarce 50 o sută și chiar mai mulți pasageri. Deținuți politici...

Nu știu cîți eram înăuntru. Nu ne-am numărat. Dar socotesc că eram destui; de vreme ce noaptea trebuia să-ți proptești picioarele înghețate pe umerii sau pieptul vecinului, cînd, neputîndu-ți controla mișcările, îți întindeai trupul rebegit.

Imi reamintesc că în spatele meu era un tovarăș între două vîrste Il chema Turcu. O rană supurîndă după ureche — consecința unei sălbatice lovituri cu tocul revolverului, primită în urmă cu o săptămînă de la gardianul Mustață, — îl tortura cumplit. Strîngea fălcile respira greu și cînd și cînd, neputîndu-se stăpîni, icnea scurt, într-un fel de geamăt sughițat.

Puțin mai departe stătea chircită pe dușumea o fată cu părul negru, strîns cu o sfoară pe ceafă. Ii spunea Maria, dar băieții din vagon o porecliseră privighetoarea pentru că avea un glas minunat. Cînta în surdină, cu palma căuș peste gură, arii celebre din opere, valsuri...

In fund mai era un bolnav...

De fapt eram cu toții suferinzi de istovire, de boli căpătate în urma tratamentului din închisori Dar mai cu seamă ne mistuia o foame cruntă

★

Vagonul se oprise de mult, într-o haltă ori în vreo stație oarecare. Prin pereții subțiri se auzea din cînd în cînd un lătrat, un dăngănit de talancă și apoi, mai aproape, huruitul unei căruțe Eram în apropierea unui sat. Dar nu știam dacă se afla dincoace ori dincolo de Olt.

Lîngă noi mai poposise o garnitură. Era liniște

★

Alături de noi, însă simțeam vie, prezența lungului șir de vagoane ce se oprise pe linia vecină.

Cel dintîi a fost Tache cazangiul, care — nici nu observasem că-i în dreapta mea — spuse emoționat și destul de tare ca să trezească și pe cei cuprinși de somn:

— Sînt prizonieri în vagoane! Treziți-vă și ascultați! Vorbesc rusește!

Dar nimeni nu mai dormea. Ne-am repezit cu toții la ferestre.

Minutele treceau greoaie, sferturile de oră păreau o veșnicie. Am reușit să lărgim, apoi să desfacem plasa de fier înșurubată vîrtos în ramă. Și tot atunci am putut vedea la una din ferestrele vagonului de pe linia alăturată chipul unui prizonier.

Era un tînăr blond, cu privirea ageră, iscoditoare. O barbă deasă îi acoperise jumătate din față. Probabil că se uita la noi mai de mult, căci i-am observat zîmbetul de satisfacție cînd Baciu reuși să scoată capul prin „breșă", cercetînd situația pe afară.

Fierarul i-a răspuns vesel cu ochii și capul, apoi i-a făcut loc lui Nichifor, de fel din Tighina și singurul dintre noi care știa rusește.

Ascultam cu sufletul la gură conversația și fiece cuvînt, fiecare frază părea o mînă întinsă peste graniță, peste linia în flăcări a frontului, tovarășilor liberi din marea și mult visata Uniune Sovietică.

— Вы русские? (Ruși ?).

— Da

— Откуда вы? (De unde sînteți ?)

Prizonierul făcu semn cu capul: „De departe..."

— Техотинец? (Infanterist ?).

Au tăcut amîndoi. Pașii sentinelei izbucniră brusc, chiar lîngă prima scăriță a frînei.

Sentinela trecu prin îngustul interval. Vîrful lung al baionetei prinse de buza puștii Label ajungea pînă la fereastră... O văzuserăm toți cel din spatele lui Nichifor cum defilează în salturile potolite ale umărului. Apoi a încremenit.

— Ce-i cu voi la fereastră?

A răspuns Baciu:

— Tragem o dușcă de aer, că ni s-au îmbîcsit bojocii...

— Și ăștia?

— Nu-i vezi? Prizonierii. Faceți și cu ei păcate, că n-aveți destule cu noi...

— Eu nu fac politică...

— Ești și dumneata necăjit, taicule... Moșul răspunse, țopăind din picioarele înghețate.

Baciu reluă:

— De la țară, așa-i?

— Sîmboteștii din deal. Il știi?

— Nu. Știu altceva. Cît suferă biet poporul nost'...

— Nu fac politică!

— Fac boierii și pentru dumneata

— ...

— D-aia am ajuns cu Hitler în spinare și cu mîna în foc după castanele lui și-ale domnilor...

— Nu-mi mai spune mie d-astea. Nu-ți spusei că nu fac politică? I-a ajuns tatii...

— In nouă sute șapte?

— Și-atunci.

— Erai flăcăiaș pe vremea aceea.

— Așa-i. Flăcăiaș

— Dar n-ai uitat...

Sentinela tuși cu semnificație și se șterse încolo pe sub vagoane.

La ferestruica vagonului cu prizonieri apăru alt chip. Avea barba tăiată ciudat. Probabil că folosise un briceag sau un ciob ascuțit de sticlă. O pereche de mustăți groase și o privire caldă, blajină îi dădeau chipului un aer sfătos, nespus de prietenos.

Discuția fu scurtă. Puteam fi văzuți și...

— Вам нужно чтонибуть? (Aveți nevoie de ceva ?).

— Мы голодны! (Ni-e foame !).

★

Năstase făcu rapid inventarul. Nici nu l-ar fi necesitat mai mult de un minut. Trei pîini, o bucată de salam de jumătate de kilogram, o litră de halva, patru sticle cu apă, opt aspirine și un creion bont.

★

Sentinela reapăru, se-ncruntă și spuse:

— Nu se poate, măi băiete, nu e voie.

Dar noi știam că-l și convinseserăm.

Baciu vru să-ncerce ultimul argument — care era și decisiv — amintindu-i de casă, de feciori — dacă-i avea, de nevastă, de traiul lui necăjit de țăran pălmaș, așa cum îl bănuia după vorbă, după înfățișare.

N-a mai fost nevoie. Moșul oftă și privi grijuliu în jur. Apoi ridică cîrligul de fier și împinse gîfîind ușa pe rolă...

Două pîini, salamul, patru aspirine, și două sticle cu apă, trecură cît ai clipi, în vagonul prizonierilor...

In vagon tensiunea era la maximum. Fiecare îi șopteam, întrebam. Să le spună și despre...! Să nu uite de...! le-a zis că...

La cîțiva coți de ochii noștri, baioneta defilă din nou. Moșul părea speriat.

— Hai, gata! V-ajunge taifasul! Trebuie să pice dulăul... Don' plutonier Drăgoi Și de ne-o prinde, băiete, mamă, măiculiță..

★

Lumina tulbure și murdară a dimineții de ianuarie se strecura anevoie în cușca pe roate. O locomotivă prinse să respire astmatic. Incurajată de fluierul frînarului, tampona cu brutalitate.

Cîteva comenzi, aspre scrșnituri de fiare neunse, un șuier lung, gîtuit și garnitura noastră se puse încet în mișcare.

Trecurăm pe rînd la fereastră, ca să ne luăm rămas bun de la prizonierii sovietici. Au răspuns cei din vagonul vecin de-o noapte și alții din lungul șir al garniturei trenului de marfă.

★

Din marginea cîmpiei, un soare rebegit de iarnă se înălța tîrziu și inutil...

Nu mai simțeam frigul

Priveam unii la alții fără să vorbim. Și deodată ne-am dat seama că ceva nou se petrecuse... Ne simțeam mai bine. Poate pentru că flacăra din noi prinsese de astă noapte să ardă mai cu putere. Poate pentru că știam și de ce...

Legată cu o batistă umedă pe frunte, privighetoarea începu să cînte, acompaniată de cadența roților, apoi de noi.

★

Al nouălea vagon cu prizonieri din lungul convoi, dispăruse de mult. Dar el ducea de-acum în inimile prizonierilor cel mai prețios dar ce-i putusem oferi. Știrea măreței victorii de la Stalingrad.

★

Era într-o zi de mijloc a lunii ianuarie, din 1943

★

Privighetoarea cînta „Internaționala".

CONCURSUL CELOR ISTEȚI

etapa I-a • seria III-a • cls. VI-VII

1. Cînd există electricitate în atmosferă?	— în ianuarie	— în septembrie	— în iulie
2. Pe o plajă stă un om întors cu spatele spre mare. In imediata apropiere, un scafandru lucrează sub apă cu fața spre țărm. Deodată, la suprafața apei are loc o puternică explozie. Ce credeți voi, care dintre cei doi oameni și-a întors mai repede fața spre explozie?	— scafandrul	— omul de pe țărm	— amîndoi deodată
3. Ce spectacole aveau loc în Colosseum, uriașa arenă a Romei, ridicată în secolul I al erei noastre?	— lupte de gladiatori	— lupte între animale	— aruncarea creștinilor pentru a fi sfîșiați de animale
4. Trei pionieri discută despre viteza de rotație a pămîntului. Primul arată că pămîntul se învîrtește cu aceeași viteză pe întreaga sa suprafață (1435 m./sec.). Al doilea susține că viteza maximă este numai la ecuator, apoi spre poli descrește, dar nu e de acord al treilea, care susține că în unele locuri ale globului omul poate depăși viteza de rotație a pămîntului. Care are dreptate?	— primul	— al doilea	— al treilea
5. Care din acești trei artiști, bine cunoscuți istoriei, a fost în același timp sculptor, arhitect și poet:	— Michel Angelo	— Leonardo da Vinci	— Rembrandt
6. Nu se știe precis cine și cînd a inventat cîntarul; totuși pe zidurile unui templu a fost descoperit un desen vechi de 5000 de ani, care reprezenta o balanță-cumpănă cu două talere, asemănătoare cu cea din zilele noastre. Ne puteți spune cărui popor aparține imaginea acestei străvechi balanțe?	— chinez	— egiptean	— arab.

etapa I-a • seria III-a • cls. IV-V

1. Cîțiva tăietori de lemne se odihnesc în pădure, lîngă trunchiurile unor copaci tăiați de curînd. — Curios, copacul acesta era de vîrsta mea, zice unul dintre ei. Cum a putut face el această constatare?	— după înălțimea copacului	— după grosime	— după cerculețele de pe trunchi
2. In care din aceste opere întîlnim expresia „drăgăliță doamne":	— Amintiri din copilărie	— Dănilă Prepeleac	— „1907 din primăvară pînă-n toamnă"
3. Care din aceste trei plante se întrebuințează în medicină:	— lăcrămioara	— ghiocelul	— laleaua
4. Frunzele de ciuboțică se pot transforma în țepi datorită lipsei de:	— lumină	— căldură	— apă

ATENȚIUNE!

Dragi cititori, vă dăm de veste că începînd de joi, 23 mai a.c., gazeta „Scînteia pionierului" va apărea o dată pe săptămînă în 8 pagini. Dintre noile rubrici vă semnalăm: „Clubul curioșilor" „Mica enciclopedie", „Cavaleria ușoară la drum", și altele.

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA, București, Piața „Scînteii" Tel 7 60 10, 7 61 00 Abonamentele se fac la oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii voluntari din școli.
Tiparul, Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin".